

HOMEOPATHIE GENEEST

Janou, een jongen van 4 maanden wordt op 4 november 2002 gehospitaliseerd wegens hoge koorts sedert enkele dagen. Bij urineonderzoek vinden we bloed +++ en albumine +++.

In de kliniek stelt men een beginnende nierbekkenontsteking (pyelonephritis) vast, veroorzaakt door staphylococcen. Hij wordt behandeld met intraveneus Augmentin gedurende 5 dagen en dan gedurende 1 week langs de mond.

Tevens heeft het kind een gastro-oesophagale reflux waarvoor Prepulsid wordt gegeven; een piepende ademhaling, waarvoor de diagnose van RSV bronchiolitis wordt gesteld en waarvoor aërosol met Atrovent wordt voorgeschreven.

Na 1 week hospitalisatie mag Janou weer naar huis; 10 november 2002.

Het bloed in de urine verdween na 2 weken.

De moeder, die verpleegster is en gedurende één jaar een part-time opleiding volgde in klassieke homeopathie, besefte wel dat de problematiek zou terugkomen, vermits met antibiotica de bacteriën wel worden gedood, maar de weerstand van het kind vermindert. Tevens bleef de gastro-oesophagale reflux en ook de piepende ademhaling bestaan.

Op 5 januari 2003 herhaalt zich dezelfde geschiedenis. Hoge koorts 39,5°, bloed en albumine in de urine.

Op dat moment beslist de moeder om in de acute toestand een homeopathisch consult te vragen.

Deze consultatie heeft plaats op 6 januari om 10 uur.

Opvallend reeds vanaf de geboorte zijn de voortdurend klamme handjes en voetjes. Het is een blond kind, steekt steeds de vingers in de mond, soms zelfs de volledige hand, is zeer tevreden in een schommelstoel en wordt zeer graag gepakt; het zoekt zelf altijd lichamelijke contact. Het is zéér dorstig; telkens wanneer het iets te drinken ziet wil het ook drinken. Het drinkt dan met grote teugen. Het eten moet altijd een beetje afkoelen. De stoelgang is meestal grijs, wat aldus de moeder opvallend is, en de stoelgang stinkt zuur en het kind is regelmatig verstopt.

Tijdens de koorts geeuwt het steeds, het heeft een zeer bleek gelaat, bvb. wanneer men zijn truitje uitdoet omwille van de hoge koorts, dan krijgt het kind precies koude rillingen en wordt dan zeer bleek.

Dikwijls heeft het één rode wang; dit wisselt soms van kant. Tijdens de koorts verschrikt het zeer snel en wordt het wakker van het minste lawaai. Het slaapt dikwijls op zijn knieën. De koorts zakt gewoonlijk een beetje na de slaap.

Er wordt een middel geselecteerd op 30 symptomen.

Het middel wordt gegeven in een M-potentie om 11 uur in de voormiddag, één korreltje in de mond en één opgelost in water, waarvan het kind om het half uur een slokje drinkt en waarna men het water in het glas weer bijvult.

Het kind heeft voor het 's avonds slapen gelegd wordt ongeveer 15 à 20 keer een slokje gedronken.

De volgende ochtend wordt het wakker om 7 uur met koorts 37,5 (zonder enig ander medicament) en drinkt een ganse fles melk. Het middel wordt de ganse dag doorgegeven, om het uur een slokje; de koorts verdwijnt dezelfde dag.

Het kind krijgt verder alle dagen een korreltje van dezelfde potentie.

Op 2 weken verdwijnt het bloed volledig uit de urine. Sedertdien is de reflux, de piepende ademhaling, de zwetende handjes en de neiging tot constipatie volledig verdwenen. Hij doet nog enkele malen een lichte koortsopstoot zonder bloed in de

urine en reageert telkens op hetzelfde (constitutiemiddel) middel op 10 M en later op 50 M potentie.

Ondertussen zijn we twee jaar later, januari 2005, en Janou had nooit nog enig medicament nodig, maar wel zijn "genetisch" homeopathisch middel in een potentie die voldoende hoog is en in een frequentie, afhankelijk van de toestand.

Tussen de allopathie en de klassieke homeopathie vinden we een duidelijk verschil in de benadering van een ziek mens. Er werden drie verschillende diagnoses gesteld: pyelonephritis, bronchiolitis en gastro-oesophagale reflux; waarvoor drie verschillende medicamenten werden gegeven. In de "echte" homeopathie worden alle klachten behandeld met één homeopathisch middel; rekening houdend met de totaliteit der karakteristieke symptomen van het individu.

Dit middel zal dit kind zijn gans leven nodig hebben, omdat het gepredisponeerd is steeds weer klachten te ontwikkelen die op dit middel wijzen.